

Con Đường Mòn Băng Qua Cánh Đồng Cỏ Hoang

*Trần Hồng Văn phóng tác.

Cánh đồng cỏ hoang đại đở trải rộng mãi ra tới cuối chân trời. Với dải đất chưa được khai thác để trồng trọt rộng lớn như vậy, người ta có thể phóng những con đường thẳng về bất cứ hướng nào, tuy vậy lại có một con đường mòn nhỏ chạy vòng vo giữa đám cỏ xanh mượt này. Phải chăng có người nào đó vì say mê với khung cảnh đất trời mà lơ đãng bước đi không định hướng mới tạo nên con đường như vậy? Nhưng dù cho con đường vòng vèo như thế nào đi nữa thì cũng dẫn tới một nơi nào đó.

Khi vừa xong ca làm đêm, Tiểu Quyên cũng lấy xong mẫu của giếng dầu số 48. Giếng này bị niêm lại từ lâu vì lượng nước quá cao, lên tới 99.8 phần trăm. Rồi khi lượng nước tụt xuống còn 45 phần trăm, viên cán sự phòng thí nghiệm yêu cầu cô lấy mẫu khác. Cầm chiếc bình trong tay, Tiểu Quyên vội vã chạy dọc theo con đường mòn. Đôi mắt to đen láy không lộ nét mệt mỏi, đầu óc cô miên man nghĩ về bức thư của Tiêu Kỳ mà cô nhận được hồi sáng. Nghĩ tới hấn, người thanh niên có mái tóc húi cua, chiếc miệng như diều cọt và ánh mắt lạnh lùng làm cho cô chậm bước lại. Trong bộ quần áo bình thường thì hấn có vẻ lười, ủy mị; nhưng khi mặc bộ quần áo công nhân dính dầu mỡ và đôi ủng thì hấn lại cao lớn hấn lên. Cô nghĩ là mình đã hiểu về hấn khá rõ, nhưng bây giờ hấn lại chuẩn bị bỏ hấn nơi đây để theo cha về miền Nam.

Mấy tháng trước từ miền Nam, Tiêu Kỳ viết cho cô hai lá thư làm cho các đồng chí nhạo báng. Tại sao họ lại cười được nhỉ. Tại đây, mọi thư từ đều công khai, ai cũng có thể đọc được cơ mà. Cô bực tức dậm chân thỉnh thoảng khi mọi người diều cọt. Ngọc Yến, một cô bạn thân cầm lấy bức thư rồi đọc to làm cả bọn nín thinh. Một người chọt cất cao giọng hỏi:

- Tại sao hấn không viết cho tôi nhỉ?

Câu hỏi thật hay! Tại sao hấn không viết cho cô ta nhỉ? Tiểu Quyên bước chậm lại. Ngồi mặt trời đỏ ối đang hiện dần ra ở cuối chân trời. Những tia sáng đầu ngày chan hòa cánh đồng cỏ. Không khí trong lành cùng ánh sáng ban mai làm căng đầy ngực rộn rã với niềm sung sướng ngấm ngấm. Đời sống như đang vươn cánh tay mang niềm hạnh phúc riêng đến cho cô.

Thay vì mang chiếc bình tới phòng thí nghiệm, cô trở về phòng tạm trú trước. Ngọc Yến với dáng người nhỏ con đang ngồi bên cửa sổ đọc cuốn sách địa chất học như thường lệ.

- Có thư từ gì không? - Tiểu Quyên hỏi.
- Có đây. - Ngọc Yến lấy bức thư kẹp sẵn trong cuốn sách đưa cho cô rồi nói tiếp. - Thư của Tiêu Kỳ.

Mặt Tiểu Quyên đỏ bừng khi nghe nhắc đến tên Tiêu Kỳ, cô nói lảng:

- Chị có nhận được tin tức gì về việc thâm nhập vào trường đại học chưa?

- Chưa. - Giọng nói của Ngọc Yến nhỏ lại nhưng đầu óc của Tiểu Quyên còn đang quay cuồng mê mẩn với lá thư nên chẳng nghe được câu trả lời, Ngọc Yến lại cắm đầu vào cuốn sách.

Cũng giống như hai lá thư trước mà mọi người ở đây ai cũng có quyền đọc, Tiêu Kỳ báo tin cho cô biết là cha của anh ta đã được phục hồi chức vụ nên anh phải trở về để thu xếp nhà cửa, hai dòng cuối cùng làm tim cô đập nhanh: "Mong là sẽ gặp lại em sớm. Nói cho anh biết là *anh sẽ phải giới thiệu em với cha anh như thế nào đây?*".

Như thế nghĩa là làm sao? Cô suy nghĩ mãi câu hỏi này. Có phải đây là điều cô mong đợi từ bao lâu nay? Có phải đây là tình yêu không? Hiểu ý của Ngọc Yến qua ánh mắt, cô trả lời:

- Tiêu Kỳ sẽ trở lại đây để thu dọn đồ đạc, cha anh ấy đã được phục hồi chức vụ cũ.

- Thế à. - Tin này làm Ngọc Yến đứng bật dậy. Lấy lại bình tĩnh, cô ta cầm lấy bình đựng mẫu nước rồi nói với Tiểu Quyên. - Để chị đem mẫu này lại phòng thí nghiệm cho, còn em đi ngủ đi.

- Thế chị có tin gì về trường đại học chưa?

Ngọc Yến lắc đầu, cầm vội chiếc bình rồi hối hả bước ra ngoài. Tiểu Quyên biết là nhiều người trong toán đã nhận được thông báo cho phép nhập học, nhưng nói lại với Ngọc Yến chuyện này là một điều đau đớn. Từ khi học xong trung học, cô tình nguyện làm việc tại nông trường trong suốt tám năm rồi lại tới công trường này, đã ba lần Ngọc Yến được ban giám đốc đề nghị cho cô được vào đại học, nhưng cả ba lần đều bị từ chối và cho đến bây giờ thì đã quá tuổi. Tuy vậy Ngọc Yến không bao giờ hé môi than thở về sự thất vọng này và hình như cũng chẳng mấy bận tâm. Cô dành hết thời giờ đọc các loại sách nói về thời đại chung sinh, tân sinh cũng như sự thành lập các lớp địa tầng được thành lập từ hàng trăm triệu năm về trước. Nhiều hôm đã quá nửa đêm, cô thức dậy đi ra phòng ngoài, đốt đèn lên để đắm chìm vào những quyển sách dày cộm. Tiểu Quyên luôn luôn kính trọng người bạn quý này. Giờ đây cô cảm thấy tội nghiệp cho Ngọc Yến nên chạy ra ngoài nói với theo:

- Đừng buồn nữa, chị Ngọc Yến ạ, thời buổi bây giờ khác với thời bọn "tứ nhân bang". Chị đã có điểm tốt trong kỳ thi tuyển thì thế nào cũng được gọi. Em đánh cá là thế nào ngày mai chị cũng nhận được giấy báo nhập học đó.

Ngọc Yến vừa cười vừa gật đầu rồi bước vội ra ngoài. Có phải hôm nay Tiểu Quyên bị kích động quá hay tại Ngọc Yến mệt mỏi? Nhìn vào trong gương, cô thấy nét mặt mình tái xanh hơn ngày thường, đôi mắt vương nét lo âu. Cô chu miệng lại rồi nói với chiếc bóng trong gương: "*Anh sẽ phải giới thiệu em với cha anh như thế nào đây?*"

"Không, đây không thể nói là tình yêu được. Tình yêu phải là cái gì đẹp đẽ hơn nhiều. Anh ta không tỏ ý gì đặc biệt cả. Làm sao giới thiệu mình đây? Rõ ràng quá mà. Tên tôi là Tiểu Quyên, vậy thôi".

Cô nhanh nhẹn thay quần áo ngủ, trèo lên giường và cảm thấy xấu hổ với trí tưởng tượng của mình. Nhắm mắt lại để cố xua đuổi những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu, mặc dù trời đã sang thu, cô cũng cảm thấy nóng dưới lớp chăn bông. Đạp chiếc chăn

sang một bên, tay cô chạm vào bức thư đè dưới gối. Không dần được, cô mở lá thư ra đọc lại." Không, chắc là anh ấy muốn nói gì khác khi hỏi câu này đây". Nhắm mắt lại để hồn bay về dĩ vãng, những năm tháng xa xưa ...

Cũng vào một đêm giữa mùa thu năm 1975, Tiểu Quyên và một số người trẻ khác làm tại một nông trường được chuyển đến công trường khai thác dầu khí bằng xe lửa. Trên hai mươi người được chỉ định bổ xung vào các đội phục vụ việc sản xuất dầu và họ đang ngồi tại trạm để đợi được bốc đi. Tiểu Quyên biết là sẽ được xung vào đội 303 cùng một chàng trai tên là Tiêu Kỳ. Bồn chồn với công việc mới cũng như tò mò về những người bạn sắp quen, Tiểu Quyên nhìn quanh những người ngồi quanh đây, cô chú ý tới một anh chàng đeo kính trắng có vẻ là người miền Nam, tuy vậy sau đó anh ta lên chuyến xe đầu tiên. Rồi tới một anh chàng mặt mũi hồng hào có vẻ dân miền Bắc, nói chuyện duyên thuyên, nhưng rồi anh này cũng lên xe đi theo một đội khác. Sau cùng cả trạm còn lại một anh cán bộ mặt đỏ như gấc, chân đi đôi giày ba ta không vớ. Chẳng thấy Tiêu Kỳ đâu cả.

Đội 303 ở xa nhất. Cuối cùng chiếc xe cũng tới nơi. Một cô gái nhỏ nhắn, mặt mũi vàng ửng có chiếc trán thật thấp từ trên xe bước xuống chào cô. Trên toàn nét mặt chỉ có đôi mắt nói lên được là cô ta còn trẻ. Cô nắm chặt tay Tiểu Quyên và giới thiệu vài câu ngắn gọn với giọng Quảng Đông:

- Tôi tên là Ngọc Yến, Dương Ngọc Yến. Tôi ở đây được sáu tháng rồi.

- Chị có tình nguyện làm việc ở nông trường sau khi học xong trung học không? - Tiểu Quyên mừng rỡ vì có người nói chuyện.

- Có chứ. - Nói rồi cô ta nhắc bổng chiếc túi hành lý nặng nề của Tiểu Quyên lên vai rồi thoăn thắt bước về phía chiếc xe vận tải, trông chẳng khác gì một người phu khuân vác nhà nghề trong khi Tiểu Quyên khấp khểnh chạy theo sau với chiếc túi khác đựng đồ lặt vặt.

- Thế chị ở nông trường được bao lâu? Tiểu Quyên hỏi.

- Tám năm.

- Gì, tám năm? - Cô kinh ngạc, trợn tròn đôi mắt. - Như vậy chắc là chị lớn tuổi hơn em rồi.

- Đúng vậy, tôi lớn tuổi hơn cô nhiều. - Nhìn đôi mắt đầy kinh ngạc của Tiểu Quyên, lần đầu tiên Ngọc Yến cười, cô ta nắm lấy chiếc túi vải trên tay cô rồi ném mạnh lên xe. - Cô hai mươi tuổi chưa?

Tiểu Quyên bẽn lẽn cười để lộ hai hàm răng trắng nuốt với chiếc má lúm đồng tiền:

- Em hai mươi một tuổi rồi. Em đã thoát ly gia đình và học hỏi thật nhiều suốt ba năm qua. Trông em già lắm rồi phải không chị?

Đập nhẹ lên vai người bạn mới, Ngọc Yến nói:

- Lên xe đi, còn một đồng chí khác đang chờ mình ngoài tỉnh đó.

- Có phải là Tiêu Kỳ không? - Tiểu Quyên vừa hỏi vừa leo lên xe.

- Đúng rồi.

Chiếc xe có mui vải với hai băng ghế ngồi phía sau, Ngọc Yến ngồi gần phòng lái còn Tiểu Quyên đứng phía sau, những luồng gió lạnh mùa thu rầm rập thổi thốc tới.

- Chắc cha của Tiêu Kỳ là nhân vật lớn trong chính quyền? - Tiểu Quyên hỏi.

- Trước đây ông ta làm lớn.

- Như vậy Tiêu Kỳ thoải mái lắm nhỉ. Chị có quen anh ấy không?

- Không.
- Theo như nhận xét của em thì chị không thích thân mật với những người quen biết những nhân vật quan trọng. - Tiểu Quyên trở nên dạn dĩ hơn.

Ngọc Yến cười nhẹ. Trong bóng đêm, Tiểu Quyên không nhìn rõ nét mặt cô ta, nhưng chỉ sau một phút im lặng cô ta nhẹ nhàng trả lời:

- Trước kia có thể họ quen biết lớn, nhưng hiện tại thì họ bị khốn khổ hơn người bình thường là đằng khác.

- Có thể như vậy. Những người này cảm thấy khổ sở khi phải sống trong vùng nông thôn. Mọi việc thường ngày của mình họ không chịu được, như phải làm việc ngoài đồng, giặt giũ quần áo và phải ăn khoai bắp.

- Cô nói đúng, nhưng đừng nghĩ đến những việc ấy thì hơn.

- Vâng. - Tiểu Quyên đứng tựa vào thành xe mất lơ đãng nhìn cảnh núi đồi phía xa, cô nói tiếp - Cảnh vật thực là đẹp. Em thích mơ mộng, người ta phê bình em là người quá tình cảm, nhưng em không hoàn toàn đồng ý như vậy. Tuy suốt ba năm qua em học hỏi được nhiều điều, nhưng chị lớn hơn em, mong là chị để ý tới em và chỉ dạy thêm cho em. Em biết chị là người thật tử tế. Sống ở nông trường suốt tám năm trước khi được đổi đến đây ...

Khi chiếc xe ngưng lại, một cuộn chăn chiếu và một chiếc túi xách được ném lên xe trước, rồi một thanh niên trèo lên. Hắn có một chiều cao trung bình, đôi vai rộng, tóc húi cao. Ngồi tựa vào thành xe, đôi mắt lim dim như không cần biết có hai cô gái cũng đang trên cùng chuyến xe, nhưng cả hai cô đều ngầm hiểu đó là Tiêu Kỳ.

Để phá tan bầu không khí ngột ngạt, Tiểu Quyên hỏi:

- Anh sống ở tỉnh này à?

Hắn không trả lời mà chỉ gằm gừ trong cổ họng.

- Đây là tỉnh của anh à?

- Không.

- Thế tại sao anh lại sống ở nơi này?

- Họ đưa chúng tôi tới đây. - Giọng nói đầy chua cay và nhiều hàm ý. - Trả lời như vậy đã làm cho cô thỏa mãn chưa?

Tiểu Quyên không hỏi được nữa. Cám ơn bóng đêm đã che dấu được nét sượng sùng trên gương mặt. Một lúc sau, Ngọc Yến cất tiếng:

- Tôi tới đây cũng vì số phận đưa đẩy.

Vẫn nhìn ra xa, cô ta bắt đầu cất tiếng ca bài: "*Tiếng hát người công nhân dầu khí*". Chiếc xe xóc mạnh khi đi qua vùng đồng cỏ và Ngọc Yến cũng ngưng hát, cả ba đều im lặng.

Suốt đêm đó, Tiêu Kỳ và Tiểu Quyên chỉ trao đổi với nhau những câu nói không mấy thân thiện. Tới nơi làm việc thì trời đã quá nửa đêm, Ngọc Yến sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Sáng hôm sau, cô cùng Ngọc Yến đi thăm một chiếc giếng dầu bị bỏ hoang vì lượng nước lên tới 99.8 phần trăm. Về đẹp đầy huyền bí do ngọn đèn trên dàn giếng dầu đêm qua tạo ra giờ đây không còn nữa, cánh đồng cỏ bây giờ trông thật bát ngát và hoang vắng lạ. Tựa lưng vào một thân cây, Tiểu Quyên nhìn ra tận góc chân trời, lòng chợt buồn da diết. Ngọc Yến cũng im lặng đứng bên cạnh cô. Một lúc sau, Tiểu Quyên lau nước mắt:

- Em yếu mềm quá, phải không chị?

- Không, tại em nhiều tình cảm chứ không yếu mềm đâu, đúng phải vậy không?

- Vâng, em cũng nghĩ như vậy. Em sẽ chứng tỏ cho chị thấy là em không mềm yếu.

Nói xong, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, cũng vừa lúc Tiêu Kỳ đi tới gần chỗ hai người.

- Có phải cô là Tiểu Quyên không?

- Vâng, tôi đây. - Tiểu Quyên ngẩng đầu lên.

Tiêu Kỳ nhìn cô chăm chú rồi hỏi một cách thành thật:

- Cô không thích ở đây à?

- Vâng, tôi công nhận như vậy. Tôi không nói dối như nhiều người khác đâu. - Cô lau nước mắt rồi nhìn thẳng vào mặt Tiêu Kỳ.

Quay mặt đi nơi khác, anh ta nói:

- Đi thôi, mình lấy dụng cụ làm việc nào. Người công nhân dầu khí không thể làm việc mà không có dụng cụ được.

Vùng thái dương khổng lồ đỏ ối hiện ra ở chân trời, một đoàn ngỗng trời đang bay về phương nam, chúng làm thành một đội hình chữ V. Cả ba đứng im lặng nhìn cho tới khi chúng biến mất hẳn trong mây. Ngoảnh lại nhìn nhau và nhận thấy họ cũng đứng thành đội hình chữ V.

Ngọc Yên phá tan bầu im lặng:

- Công việc của chúng ta là làm ở dưới đất ngầm. - Cầm lấy tay Tiểu Quyên, mắt nhìn Tiêu Kỳ cô nói tiếp. - Dầu khí được thành lập dưới các tầng đất sâu từ hàng trăm triệu năm và sẽ chuyển đi nơi khác khi bị một sức ép nào đó. Mình có thì giờ nghiên cứu học hỏi việc này sau. Bây giờ mình tới giếng dầu số 45.

Ngọc Yên dẫn đầu, cả ba công nhân dầu khí trẻ tuổi bước theo đội hình chữ V theo con đường mòn băng qua cánh đồng cỏ hoang.

"Anh sẽ phải giới thiệu em với cha anh như thế nào đây?". Nằm trên giường, đôi mắt nhìn lên trần nhà, câu hỏi trên cứ luẩn quẩn trong đầu, thỉnh thoảng một tiếng nấc nghẹn từ đâu đó vọng lại làm Tiểu Quyên ngồi bật dậy. "Ai khóc vậy? Có phải chị Ngọc Yên không? Không thể nào, chị ấy không bao giờ khóc cả". Cô chăm chú lắng nghe nhưng tiếng khóc đã ngưng bật. Một lúc sau cô nằm lại xuống và câu hỏi lại hiện ra trong đầu: **"Anh sẽ phải giới thiệu em với cha anh như thế nào đây?"**

Khi nào bắt đầu có câu hỏi này nhỉ? Có lẽ từ sau kỳ nghỉ tết khi Tiểu Quyên trở lại công trường, cánh đồng cỏ lúc này chỉ là một bãi trắng phủ đầy tuyết. Lần lượt mọi người trở lại làm việc chỉ trừ Tiêu Kỳ trễ đã hai tuần. Trong các buổi họp, viên trưởng toán giận dữ, chỉ trích anh ta không tiếc lời. Một buổi tối trong khi mọi người đang ngồi họp thì Tiêu Kỳ trở về trong bộ quần áo bụi bặm và đẫm mồ hôi. Khi anh ta vừa ngồi xuống ghế thì viên trưởng toán giận dữ quát lên:

- Đứng dậy, Tiêu Kỳ.

Như ngạc nhiên, Tiêu Kỳ vẫn ngồi yên trên ghế hỏi lại:

- Gì vậy?

- Đứng dậy nói cho mọi người biết tại sao anh lại về trễ. - Viên trưởng toán tức điên lên trước thái độ khiêu khích của Tiêu Kỳ.

- Nếu tôi ngồi nói thì anh không nghe được hay sao? - Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào mắt viên trưởng toán. Tiểu Quyên nắm chặt bàn tay đã rịn mồ hôi. Cô không đồng ý với lối hành xử của viên trưởng toán vì hẳn quá khích trước khi tìm hiểu nguyên do sự chậm trễ của Tiêu Kỳ.

- Anh ... rút khỏi đây ... mau. - Điên cuồng, viên trưởng toán xông tới trước mặt Tiêu Kỳ như thể muốn nắm lấy anh ta và ném ra cửa. Tiểu Quyên cảm thấy bất nhẫn. Cô hỏi hận về những lời nói cũng như cử chỉ đối với anh ta vào buổi tối đầu tiên mới gặp.

Sau buổi họp, cô thấy Tiêu Kỳ đứng tựa mình vào một thân cây phía xa. Đang định chạy lại thì một bàn tay nắm chặt lấy vai cô. Ngọc Yến nhỏ nhẹ nói:

- Điều đau khổ nhất cho con người không phải là bị đánh đập mà là sự cô đơn, bị khai trừ.

Cả hai bước về phía Tiêu Kỳ, Ngọc Yến mở nụ cười trong khi Tiểu Quyên nhăn nhó:

- Đừng quan tâm tới hạng người như vậy.

- Tôi đã quen thuộc với thái độ của những người như vậy. Hấn chẳng làm gì được mà chỉ làm mọi việc căng thẳng mà thôi. - Tiêu Kỳ cúi mặt xuống trong khi trả lời.

- Không phải hoàn toàn lỗi tại hấn, hấn ta chỉ hành xử như vậy để bảo vệ lấy chính bản thân mà thôi. - Ngọc Yến trả lời trong khi mắt nhìn về ngôi mặt trời vàng ửng đang lặn dần nơi phía chân trời.

- Tui nó chẳng nghĩ gì tới mình mà chỉ nhắm vào chức vụ nào đó mà thôi. - Tiểu Quyên nói chen vào. - Thế anh đã làm gì trong suốt hai tuần lễ qua?

- Tôi đến trại tù thăm cha tôi, có lẽ các cô không biết là ông bị bắt vì bị khép vào tội làm gián điệp. - Tiêu Kỳ trả lời, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào gương mặt Tiểu Quyên.

Cô sửng sờ, không thốt lên được câu nào.

- Đồng chí Tiêu Chấn Phong có mạnh giỏi không? - Ngọc Yến nghiêm nghị hỏi.

Bây giờ đến lượt Tiêu Kỳ ngạc nhiên. Một lúc sau anh ta mới trả lời:

- Ông ấy mạnh, cảm ơn cô. Cô cũng biết cha tôi?

- Không, nhưng tôi có nghe về ông.

Bây giờ ngôi mặt trời đã biến thành một khối đỏ sẫm. Tiểu Quyên nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh đi cùng với mẹ anh chứ?

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Mẹ tôi thật yếu lòng. Khi cha tôi bị bắt thì cả gia đình bị đưa đến đây, sau đó mẹ tôi uống cả lọ thuốc ngủ và chẳng bao giờ dậy nữa.

Tiểu Quyên mắt hấn bình tĩnh còn nét mặt của Ngọc Yến không có nét xúc động, chỉ có đôi mắt chớp nhanh như muốn thấm ướt cho bớt cay. Ngọc Yến đặt tay lên vai Tiêu Kỳ:

- Nhưng tại sao anh nói mỗi cuối tuần phải về thăm mẹ anh một lần?

- Về thăm mộ bà và săn sóc đứa em gái mới 13 tuổi. Thời buổi này mạng sống của con trẻ rẻ rúng quá, tôi phải về mỗi tuần để thăm nom và khuyến khích nó. Tôi muốn nó vững lòng tin nơi cha tôi, tin là ông không làm điều gì sai trái cả. Mẹ tôi tự tử vì mất lòng tin. Em tôi dù có đói cũng phải sống can đảm và không mất lòng tin trong cuộc đời này.

Ngọc Yến trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Tin tưởng nơi cha anh vô tội vẫn chưa đủ. Anh còn phải dạy cho nó cũng như cho chính bản thân anh là không để lãng phí thời gian. Phải làm việc hăng say và học hành cho giỏi. Nó may mắn còn được đi học và có người anh chăm sóc cho.

Ngọc Yến bỏ đi, chỉ còn Tiểu Quyên ở lại với Tiêu Kỳ. Nước mắt đầy tròng, cô ngập ngừng hỏi:

- Tôi có thể làm được gì cho anh không?

Tiêu Kỳ lác đầu. Những tia nắng chiều đã mất hẳn màu sắc, vài cụm mây mỏng treo lơ lửng trên bầu trời. Trong bóng tối chập choạng này, mọi việc như tinh khiết và trầm lặng hẳn.

Tiếng thỏn thức lại vọng vào trong phòng. Lần này tuy nhỏ nhưng lại xoáy mạnh vào tim não hơn. Lần nữa, Tiểu Quyên ngồi bật dậy nhưng rồi lại quyết định không đi ra phòng ngoài để tìm hiểu. Rồi cô nằm xuống nhưng không thể nhắm mắt được dù cho thân thể đã mệt mỏi rã rời. Tiếng khóc đã im bật, cái yên lặng tĩnh mịch lại bao trùm vạn vật. Cô vẫn nằm bất động trên giường, đôi mắt mở thao láo.

Sáng hôm sau là ngày chủ nhật, Ngọc Yến đánh thức Tiểu Quyên dậy từ sớm.

- Chị muốn đi thăm nhà của Tiêu Kỳ để xem có thể giúp được gì cho anh ta không, em có muốn đi không?

- Vâng, hay lắm. Ý nghĩ thật tuyệt vời. Tại sao em không nghĩ được như vậy nhỉ.

- Tiểu Quyên nhảy vội xuống đất. Ngọc Yến xoa mớ tóc đen cho khô rồi đặt tay lên vai cô:

- Ý tưởng hay nhưng lại không thực hiện được. Hôm nay chị bận quá, em có thể đi một mình được không?

- Được chứ. - Tiểu Quyên hăm hở trả lời.

Hài lòng, Ngọc Yến dí ngón tay vào mũi cô:

- Em giống như cô bé nhân từ trong truyện cổ tích có tên là nàng Bạch Tuyết vậy đó. Bây giờ em phải sửa soạn và lên đường nhanh lên cho kịp. Nếu em thấy anh ta có áo quần nào cần vá hay mạng, em mang về đây cho chị nhé.

Mùa xuân đã bắt đầu nhen nhúm đó đây, gió đã bớt buốt lạnh và con đường mòn ẩn hiện cong queo xuyên qua cánh đồng cỏ xanh non, xen lẫn là những bụi hoa màu đỏ, tím hay vàng. Làm sao Tiêu Kỳ có nghĩ tới việc cô tới thăm đây nhỉ.

Nhà của Tiêu Kỳ nằm ở cuối tỉnh lỵ, cổng có hai bức bằng đá dẫn tới một chiếc sân đất rộng, một phía là chiếc giếng nước, bên kia là dàn hoa tử đinh hương được chăm sóc cẩn thận. Khi bước vào trong nhà, Tiểu Quyên thấy Tiêu Kỳ đang nhào bột. Anh ta không tỏ vẻ ngạc nhiên mấy khi nhìn thấy cô mà chỉ hỏi cụt ngủn:

- Gì vậy?

- Chẳng có gì cả. - Ngượng ngùng, Tiểu Quyên nói tiếp. - Tôi đến thăm em gái anh thôi mà.

- Ồ - Mặt bớt căng thẳng, Tiêu Kỳ nói tiếp. - Nó đi thăm bạn học rồi.

Anh ta vẫn không tỏ một thái độ nào như muốn mời cô vào trong nhà. Tiểu Quyên cảm thấy thất vọng trước thái độ dửng dưng đó. Đợi một lúc, cô nói thẳng:

- Tôi đến đây xem có thể làm gì cho anh được không.

Nói xong, cô đẩy anh ta sang một bên rồi bước vào buồng trong. Căn buồng này được ngăn ra làm hai bằng tấm màn mỏng. Ngoài trừ hai chiếc giường gỗ kê ở hai bên, đồ đạc thật là bừa bãi. Tiêu Kỳ theo sau, mặt mũi nhăn nhó, khó có thể đoán được anh ta hài lòng hay là đang bị làm phiền. Tiểu Quyên thu những quần áo vắt khắp nơi trong phòng, bỏ vào chiếc chậu rồi bưng ra cạnh chiếc giếng nước. Những bộ quần áo này đã quá cũ, nếu chà mạnh tay có thể rách. Vừa giặt, cô vừa nghĩ: "Anh ta khổ sở hơn nhiều người ở đây".

Sau khi giặt giữ quần áo và thu dọn cho căn phòng gọn ghẽ, Tiểu Quyên mở tủ, bỏ quần áo, tất vớ rách cần phải vá vào một cái túi vải lớn. Đứng ở một góc phòng, Tiêu Kỳ chăm chú nhìn cô làm việc mà không ngăn cản, không giúp đỡ và cũng không

nói một lời cảm ơn nào. Khi Tiểu Quyên chuẩn bị bước chân ra khỏi nhà, Tiêu Kỳ chặn ngang cửa, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô và nói:

- Có phải đây là một hành động thương hại không?

Tiểu Quyên cảm thấy xót thương cho anh ta, nhưng nếu nói thẳng thì tự ái sẽ bị tổn thương. Cô nhìn anh ta với tia mắt thành thực:

- Có phải mình là đồng nghiệp và cũng là đồng chí không?

- Vì thế cô phải tới đây làm việc để lập thành tích?

- Như vậy có gì sai trái đâu?

- Tôi không cần sự giúp đỡ này. Lòng tử tế và nhân đạo không nên áp dụng ở đây, cô có hiểu không? - Giận dữ, những sợi gân trên trán nổi lên, tưởng như hấn đang chuẩn bị cho một trận đánh nhau vậy.

Tiểu Quyên không giận, cô chỉ cười và nhỏ nhẹ nói:

- Tôi hiểu, tôi thích làm những việc như thế này thì sao. Bây giờ anh hiểu rồi chứ? - Đẩy anh ta sang một bên, cô bước ra ngoài sân.

- Cô nói dối.

Dừng chân, cô nghĩ là mình chưa nói sự thực. Đôi mắt tròn đen láy nhìn thẳng Tiêu Kỳ:

- Sự thực đây là ý của chị Ngọc Yến tôi chỉ thực hiện ý ấy mà thôi.

Tiêu Kỳ gật đầu, anh ta quay mặt đi che dấu xúc cảm, miệng lí nhí:

- Nếu cô muốn vậy thì chủ nhật sau tới nữa với ý nghĩ riêng của cô nhé.

Tiểu Quyên tránh nhìn đôi mắt của Tiêu Kỳ, cô nói lảng:

- Giàn hoa tử đinh hương đẹp quá.

- Tôi đem nó theo từ miền Nam tới đó.

- Vậy sao?

Đó là lần viếng thăm đầu tiên của Tiểu Quyên. Trên đường trở về, cô thấy lòng thật vui. Có phải cô đã làm một việc tốt hay nguyên do nào khác, điều này cô không hiểu rõ mà chỉ biết là rất vui và cánh đồng cỏ hoang cũng trở nên bớt hiu quạnh. Cô trở về mang tâm trạng của một kẻ chiến thắng. Buổi tối, Ngọc Yến và cô mở túi vải đựng đầy quần áo cần phải vá, Ngọc Yến nói:

- Đời sống của anh ta bây giờ khá hơn năm trước nhưng vẫn còn khó khăn hơn nhiều người khác.

- Hình như chị hiểu rõ về anh ấy.

Hơi lúng túng, Ngọc Yến trả lời:

- Hình như vậy.

- Anh ấy không muốn ai biết về tình trạng của mình cả.

- Đúng vậy.

Ngọc Yến thoăn thoắt mạng chiếc áo len đã bạc màu, trong khi Tiểu Quyên lúng túng với chiếc vớ rách.

Dù cho phần lớn việc vá, mạng áo quần do Ngọc Yến đảm trách và Tiểu Quyên cùng Tiêu Kỳ không gặp nhau thường, tiếng đồn lan tràn khắp nơi là họ yêu nhau. Cả hai đều triệt để đình chính tin đồn này. Mặt Tiêu Kỳ đành lại nói với mọi người: "Đừng điếu chửi, tim tôi không còn chỗ cho tình yêu đâu", còn Tiểu Quyên thì cười ngật nghẻo, vừa dơ cao chiếc áo mới vá lên vừa nói: "Thật tội nghiệp, quần áo này do chị Ngọc Yến vá dùm đấy nhé."

Ba tuần sau, Tiểu Quyên trở lại nhà của Tiêu Kỳ với mớ quần áo đã làm xong. Cô rất ngạc nhiên vì thấy nhà cửa lúc này thật sạch sẽ và ngăn nắp. Tiêu Kỳ đang ngồi viết thư. Thấy cô, anh ta vui mừng chạy ra đón tận cổng:

- A, cô tiên đã tới.

Tiểu Quyên im lặng đi vào nhà, để túi quần áo xuống bàn rồi nói:

- Phần lớn quần áo này do chị Ngọc Yến khâu vá lại đấy, tôi không phải là cô tiên đâu. - Nhìn quanh cô nói tiếp - Em anh đâu? Hay lại đi thăm bạn rồi?

- Không, một sỹ quan cũ của cha tôi đem nó đi rồi, ông ta nói là biết rất rõ về cha tôi và không tin ông ấy là một điệp viên.

Tiêu Kỳ cười thật tươi, đây là lần đầu tiên cô thấy hắn cười.

- Như vậy ông ấy mới là một tiên ông thực cho gia đình anh đó. - Cô cảm thấy tiếc cho công khó nhọc của cô và Ngọc Yến đã nhiều đêm thức thật khuya để khâu vá lại quần áo cho đứa em của anh ta.

- Tôi không tin là có thần tiên. - Nụ cười biến mất, nét lạnh lẽo lại hiện trên tia mắt của anh ta. - Vài năm gần đây tôi lại tin về những điều kiện, điều kiện và quyền lợi quyết định mọi việc trên đời này. Cô thấy không, thái độ của họ hàng thân thuộc cũng như bè bạn thay đổi hoàn toàn khi cha tôi bị bắt. Những dấu hiệu gần đây cho thấy tình trạng của cha tôi sẽ được sáng tỏ.

Từng lời nói thành khăn và bọc trực như những giọt nước đá lạnh lẽo chảy dài suốt cột sống của cô. Nhìn vào mắt của Tiêu Kỳ rồi quay sang đóng quần áo, cô nói:

- Tôi mong là anh không coi đó là công việc từ thiện. Đó chỉ là tình bạn. Nếu anh cho là tình bạn cũng dựa trên điều kiện thì anh trả cho chúng tôi hai mươi xu tiền công.

- Chuyện này thì không phải vậy. Tôi tin ở tình bạn không vụ lợi của các cô.

- Như vậy anh cũng nghĩ là ở xã hội này còn có những việc có giá trị và đẹp nữa chứ.

- Vâng, các cô làm cho tôi thấy như vậy.

- Chính là chị Ngọc Yến đó.

- Tôi biết, hình như cô rất nể Ngọc Yến thì phải. Cô có biết nhiều về cô ấy không?

- Rất ít khi chị ấy nói về thân thế. Chị ấy thành thật, chăm chỉ và rất quan tâm về anh.

- Cô ấy nên tự lo cho mình thì hơn. Tôi thấy phần lớn thư từ của cô ta đến từ trại cải tạo lao động.

- Vậy sao. - Tiểu Quyên sững sờ. - Cho nên chị ấy hiểu rõ tình cảnh và quan tâm tới anh, chị ấy chắc cũng ở cùng hoàn cảnh như anh.

- Chưa hẳn vậy.

Tiểu Quyên nghĩ tới Ngọc Yến, già trước tuổi, ngày nào cũng thức quá nửa đêm, vùi đầu vào chồng sách hay khâu vá quần áo giống như một bà lớn tuổi có chồng con. Tuy vậy lúc nào cô ta cũng giữ vẻ lạc quan và là bạn tốt với mọi người.

- Anh nói phải, chị ấy khác.

- Tôi rất mừng là cô tới đây. - Vừa nói, mắt của Tiêu Kỳ nhìn cô như soi mói.

Lúng túng, Tiểu Quyên đi về phía cửa sổ. Bụi cây hoa tử đinh hương bên góc sân đã xanh.

- Bụi hoa kia trông thật đẹp.

- Cô đã nói lần trước rồi. - Tiêu Kỳ cười làm đôi má cô ửng đỏ. - Tôi mang đến từ miền Nam và khi nào trở lại đó tôi sẽ mang theo.

- Chắc là vậy. - Cảm thấy mắt bình tĩnh, Tiểu Quyên đi về phía cửa. Tiêu Kỳ bước theo.

- Vì em tôi không còn ở đây với tôi nữa, mong là cô tới đây thường cho vui.

Tiểu Quyên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Có cần thiết như vậy không?

- Chắc chắn như vậy.

Nói xong Tiêu Kỳ cầm lấy bàn tay cô. Mặt đỏ bừng, Tiểu Quyên rút tay lại rồi vội bước chân ra khỏi cửa. Không quay đầu lại nhưng vẫn thấy đôi mắt của Tiêu Kỳ nhìn theo, cô vội bước nhanh hơn.

Kể từ ngày đó cho tới tháng mười năm 1976, cô trở lại thăm Tiêu Kỳ một lần nữa cùng với vài người bạn. Cha của anh được thả ra vào mùa hè năm sau vì thiếu bằng chứng kết tội là gián điệp. Khi nhân viên chính quyền báo tin cho anh biết để đi đón cha về miền Nam dưỡng bệnh, anh chạy đến báo tin cho Tiểu Quyên biết. Vì quá vui, anh ôm ngang hông cô, miệng hét lớn: "Minh thắng rồi, em ơi", rồi anh vội vã chạy trở về dọc theo con đường ngoằn ngoèo, như một người mắc bệnh tâm thần đang lên cơn, trước khi cô nhận ra đó là một cử chỉ biểu lộ tình yêu hay chỉ vì quá vui mừng mà anh ta có hành động như vậy. Sau đó, anh ta viết cho cô hai lá thư nữa rồi lá thư này với câu hỏi như vậy, "*Anh sẽ phải giới thiệu em với cha anh như thế nào đây?*". Tiểu Quyên ngồi bật dậy. Cô phải tìm Ngọc Yến để hỏi cô ta về vấn đề này, cùng lúc đó Ngọc Yến bước vào phòng, trên tay cầm một phong bì dày cộm. Ngạc nhiên khi thấy Tiểu Quyên còn thức, cô vội dấu chiếc phong bì dưới gối rồi sang ngồi cạnh bên:

- Em không ngủ được à?

- Chị Ngọc Yến, chị khóc đấy à? Có phải là trường đại học lại từ chối đơn xin nhập học của chị không?

- Đúng vậy, em ạ. Chị đã chuẩn bị tinh thần từ lâu. Chị đã quá tuổi đi học rồi. Bây giờ họ bắt đầu tuyển thực tập sinh cho niên khóa năm tới. Giếng dầu số 48 đã sản xuất trở lại. Mặc dù tỉ lệ nước vẫn còn cao nhưng nó cũng chứng tỏ là lý thuyết về sự phân tích địa chất của chị là đúng. Khi mức sản xuất của giếng này trở về bình thường thì lý luận của chị sẽ hoàn toàn đúng vững, rồi chị sẽ viết một bài khảo luận. Em không cười chị chứ. - Vừa nói, đôi mắt của Ngọc Yến long lanh vì bị kích thích mặc dù vẫn còn sung mọng.

Tâm hồn Tiểu Quyên tràn ngập sự kính nể về tính kiên trì của người bạn.

- Dĩ nhiên là em hoàn toàn tin là chị sẽ thành công.

- Bây giờ chị nói cho em nghe một tin vui. Vài hôm nữa Tiêu Kỳ sẽ cùng ông bố trở về Nam sống hẳn ở đó. Chị muốn em đến thăm anh ấy. Như vậy chị có thể chúc mừng em được không?

Tiểu Quyên nhìn cô rồi hỏi:

- Chị nói cho em biết tình yêu là gì? Chị đã có kinh nghiệm về yêu chưa?

Im lặng một lát Ngọc Yến mới chậm nói:

- Chị chưa có kinh nghiệm về yêu đương mà chỉ được đề nghị đi lấy chồng thôi.

Tiểu Quyên suy nghĩ một chút rồi lẩm bẩm:

- Như vậy có phải là tình yêu không? Chúng ta có nên lấy nhau không? Mình có thực yêu anh ấy không? Và mình mong đợi gì ở anh ấy? - Giọng nói của cô nhỏ dần và như vọng lại từ cõi nào đó - Dĩ nhiên là Tiêu Kỳ cũng yêu, nhưng anh trưởng toán lại nói

là anh ta sẽ trở về tỉnh nơi cha anh ấy làm việc và rồi sẽ ghi danh vào một viện nghiên cứu dầu khí hay một viện địa chất. Như vậy còn mình thì sao?

Ngọc Yến thì thảm bên tai cô:

- Có thể chẳng có gì, có thể là một bước tiến vĩ đại, vì vậy chị muốn em đi thăm anh ta. Bao giờ thì em khởi hành?

- Em không biết nữa, có thể ngay chiều nay.

Ngọc Yến cầm lấy chiếc phong bì lớn rồi bước ra khỏi phòng, cô ta nói có việc cần phải làm.

Xế trưa, sau bữa cơm, Tiểu Quyên hấp tấp nhắm hướng tỉnh lỵ rảo bước. Con đường mòn băng qua cánh đồng cỏ quá ngoằn ngoèo, nhiều lúc cô muốn băng qua đám cỏ để đi theo lối tắt, nhưng lại phải trở về đi theo con đường này vì nó dễ đi hơn. Chân bước mà tâm hồn thật hoang vắng tương tự như cánh đồng cỏ hiu quạnh này vậy. Có phải là ý trí mạnh mẽ của Ngọc Yến đã làm cho cô trở nên yếu ớt không. Dù sao đi nữa chiều nay cô cảm thấy sầu muộn hơn lúc nào hết. Đã bao lần cô mơ mộng và đợi chờ tình yêu tới, có thể đó là một thứ gì thật bí mật và đẹp đẽ ví như vàng trắng lung linh dưới mặt nước hay những đóa hoa được phủ bằng lớp sương mỏng thật tinh khiết, long lanh dưới ánh nắng ban mai. Nhưng khi sự thực nằm trong tầm tay thì lại hoàn toàn khác hẳn. Tiểu Quyên hoang mang, không biết thế nào là đúng, thực tế hay là trí tưởng tượng đây. "Mọi việc đều phải có điều kiện", Tiêu Kỳ đã nói vậy mà, có thể là anh ấy đúng.

Hai bậc đá trước cửa nhà của Tiêu Kỳ hiện dần ra khi mặt trời đã gần khuất sau những rặng núi xa xa. Tim đập nhanh, Tiểu Quyên ân hận là đến đây hơi sớm. Dưới ánh trăng hay dưới ánh đèn dầu, mọi việc sẽ dễ dàng và tự nhiên hơn. Bất chợt cô thấy bóng Ngọc Yến bước vội ra khỏi nhà và rẽ vào con đường tắt bên phải, điều này khiến Tiểu Quyên hồi hộp và tò mò nên cô bước nhanh và đi thẳng vào nhà. Trong nhà, những chiếc va li và bao gói đã được xấp sẵn, Tiêu Kỳ đang ngồi trên chiếc ghế kê bên cạnh bàn, mắt nhìn ra phía dàn hoa tử đinh hương.

- Có phải chị Ngọc Yến vừa tới đây không?

Cô hỏi thẳng. Tiêu Kỳ quay lại, tủm tỉm cười.

- Anh biết thế nào em cũng tới.

- Chị Ngọc Yến vừa tới đây phải không? - Tiểu Quyên hỏi lại.

- Ồ ... phải, phải. Cô ấy tới thăm cha anh, nhưng ông ấy bận đi dự tiệc từ giã ở nhà người bạn rồi, anh phải ở nhà để chờ em đó. Em ngồi đây đi.

Tiểu Quyên nhìn thấy chiếc phong bì lớn và dày trên bàn, bên ngoài có đề hàng chữ: "*Kính gửi đồng chí Tiêu Chấn Phong*".

- Như vậy chị ấy không gặp được ông ấy à?

- Ai?

- Chị ấy không gặp được cha anh sao?

- Không, nhưng cũng vô ích mà thôi. - Tiêu Kỳ dơ cả hai tay lên trời, miệng cười méo mó. - Em biết không, trước khi cha anh được phục hồi lại chức vụ cũ, nhiều người tới xin xỏ ông ấy. Trước kia cha của Ngọc Yến làm việc dưới quyền cha anh, nhưng ông ta bị rứt rứt từ năm 1957 và hiện nay vẫn còn ở trong trại cải tạo lao động nông nghiệp. - Tai của Tiểu Quyên lúng búng, mắt hoa lên, cô phải lấy tay vịn vào thành bàn. Giọng nói của Tiêu Kỳ đều đều bên tai. - Cô ấy viết một lá thư nói cha vô tội, nay đã ngoài sáu mươi tuổi rồi, xin cha anh ân xá để về sum họp với gia đình. Anh thông cảm, nhưng ...

- Nhưng sao?
- Chẳng có gì cả. Làm sao cha anh có thể giải quyết được việc đó trước khi ông ấy được phục hồi lại chức vụ cũ cơ chứ. Ngoài ra, cha cô ấy đã làm sai chính sách nhà nước thì phải chịu cái tội chứ.

Tiểu Quyên ngồi im bất động, mắt nhìn chiếc phong bì dày cộm và mớ quần áo mà Ngọc Yến và chính cô đã thức suốt mấy tuần để vá, mangle. Hiện giờ thì những chiếc áo, chiếc váy kia chỉ chờ được tống vào thùng rác. Một cảm giác bị phản bội, đắng cay và trơ trẽn len lỏi trong đầu. Một lúc sau, cô đứng dậy rồi nói:

- Cha anh chắc là về trễ, em không đợi ông ấy đâu. Khi nào anh sẽ rời khỏi đây? Em muốn đến chào tạm biệt.

- Ba giờ hai mươi chiều mai.

Tiêu Kỳ đứng bật dậy khi Tiểu Quyên đã đi ra gần tới cửa, miệng lúng túng gọi tên cô. Như lần đầu tiên, một tay anh chặn cánh cửa, tay kia để trong túi quần, đầu hơi cúi nhưng miệng không thốt lên được câu nào. Cả hai đứng im lặng một lúc, Tiểu Quyên cũng ngạc nhiên tại sao mình có thể bình tĩnh như thế được. Phía ngoài sân cũng có sự thay đổi, những cây hoa tử đinh hương nằm rạp sát xuống đất, gốc rễ được bao lại bằng lớp giấy báo cẩn thận.

- Mang nó theo về Nam với anh?

- Ừ, anh đã nói với em rồi mà. - Cảm thấy tự tin và như đã lấy lại bình tĩnh, anh ta nói tiếp. - Em muốn trở về Nam với anh không, Tiểu Quyên. Mà em đã trả lời câu hỏi của anh chưa?

- Anh muốn giới thiệu em với cha anh phải không? Tên em là Tiểu Quyên, đồng nghiệp và cũng là đồng chí của anh, em cũng từ miền Nam lên đây.

- Vậy thôi sao? Không phải là chuyện đùa đâu nhé, Tiểu Quyên. Anh nghĩ tới tương lai của em.

- Đồng ý. - Cô ngạc nhiên về sự bình tĩnh của chính mình, như thể đang nói chuyện trước một đám bạn bè. - Người ta phải làm việc cực nhọc cho chính tương lai của mình, có phải vậy không?

Tiêu Kỳ nhìn cô một lúc rồi trả lời:

- Khi anh bị những khó khăn, em đã tới thăm hỏi và giúp đỡ, đó là điều anh phải nhớ ơn.

- Tiêu Kỳ, anh muốn nghe sự thực không? Em không biết nghĩ sao cả. Sự thương cảm, lòng nhớ ơn đó được đền đáp bằng cách cho một cơ hội có việc làm tốt và một đời sống tốt. Tất cả không phải là tình yêu. Nhưng đôi khi chúng được coi như vậy, chúng lẫn lộn, trộn lẫn với nhau, em cũng không hiểu rõ.

- Cô bé ngốc này. - Nói xong anh ta cầm lấy tay Tiểu Quyên. - Anh không bao giờ nghĩ tới điều đó cả. Nghĩ lại đi và cho anh câu trả lời nhé. Anh sẽ đợi.

Tiểu Quyên gạt đầu rồi rút tay lại.

- Mai em sẽ tới chào tạm biệt anh. - Nói rồi cô rảo bước ra khỏi nhà.

Ngôi mặt trời đã khuất nhưng ráng chiều còn chiếu rọi chan hòa cánh đồng cỏ. Tiểu Quyên chậm bước, giọng nói ảm áp như phát xuất từ con tim: "Trở về Nam giống như bó cây hoa tử đinh hương kia thì chẳng còn gì thú vị hơn, vì đó là điều mà cô cùng mẹ ấp ủ từ bao lâu nay. Nếu cô chấp nhận lời của Tiêu Kỳ thì giấc mộng này trở thành sự thực ngay. Có thể đó là ý nghĩa câu mà mẹ cô thường nói là trong thế giới này con gái được sinh ra hai lần. Như vậy tình yêu từ đâu đến? Ví như lấy chồng rồi về miền Nam sinh sống, cô sẽ có một công việc tốt và có những bữa ăn khá hơn. Muốn có tình

yêu thì bao tử phải đầy trước đã, nhưng hai việc này lại hoàn toàn khác biệt nhau. Giọng nói từ bên trong lại vang lên: "Đừng nói là không có ý gì với Tiêu Kỳ, dù là chưa sâu đậm nhưng nó sẽ nảy nở. Tại sao lại cảm thấy xấu hổ khi nói đến hôn nhân rồi về Nam? Tại sao lại khất khe với chính mình như vậy? Tiêu Kỳ chưa đi và cũng chưa muộn mà".

Chỉ có con đường mòn quanh co này chứng kiến tâm trạng ngổn ngang của cô, đâu là ý nghĩa đích thực của tình bạn và tình yêu? Tâm trạng này như được trải dọc theo những khúc cong, khúc rẽ của con đường vậy.

Khi trở về tới đội, Tiểu Quyên muốn an ủi và tâm sự với Ngọc Yến. Nhưng cô ta không có trong phòng, một chiếc túi vải đặt trên chiếc ghế gần cửa sổ nơi Ngọc Yến vẫn ngồi. "Hay là chị ấy đã được chấp nhận vào trường?". Nhưng sau đó những người khác cho Tiểu Quyên biết là Ngọc Yến nhận được bức điện tín khẩn, báo là người cha bị bệnh nặng, cô ta được phép về thăm cha và đã đi mua vé xe lửa rồi.

Tiểu Quyên nằm phịch xuống giường, toàn thân rã rời. Cô nhớ là đã bỏ bữa ăn tối nay và hiện giờ cảm thấy không muốn ăn uống gì cả. Nằm bất động trong bóng đêm, tâm hồn cô chập chờn trong những cơn mộng mị ma quái không đầu không đuôi.

Vào khoảng nửa đêm thì Ngọc Yến trở về. Tiểu Quyên nắm chặt lấy tay cô:

- Em làm được gì cho chị không? Chị đừng lo nghĩ nhiều quá nhé.

Nhưng cô nhận ngay ra là lời an ủi không cần thiết, mắt của Ngọc Yến đầy vẻ kích động, bộ quần áo công nhân đầy dầu, tóc cô bết mồ hôi. Dù hạ thấp giọng nhưng vẫn không giấu được vẻ mừng rỡ, Ngọc Yến nói:

- Tiểu Quyên, công trình của chị đã thành công. Giếng 48 có thể được khai thác trở lại. Có nghe chị nói gì không em? - Với tiếng cười hân hoan, cô lấy tay xoa rối mớ tóc của Tiểu Quyên. - Em nghĩ đi, giếng dầu 48 sẽ được khai thác lại. Dù cho chỉ sản xuất được có năm mươi tấn dầu thô mỗi ngày nhưng tính ra cũng thu được năm ngàn đô la đó. Chị sẽ chuẩn bị viết bài khảo luận về công trình này. Mai chị sẽ đi nhưng tối ngày một sẽ trở lại, trong lúc chị vắng mặt, em tiếp tục công việc của chị nhé. - Nói xong cô đưa cho Tiểu Quyên tập hồ sơ.

Tiểu Quyên vẫn ngồi bất động trên giường. Ngọc Yến như một luồng gió mát thổi tới, quét đi bao nỗi lo âu phiền muộn trong tâm hồn cô. Cô chưa bao giờ thấy Ngọc Yến vui như lúc này, cô như đang lặng lẽ bơi lội trong dòng đời, không một ai chú ý tới, một cách chậm chạp nhưng vững vàng hướng về phía đích. Cầm tập hồ sơ trên tay, Tiểu Quyên gật đầu, không thốt lên một lời nào. Ngọc Yến sà xuống ngồi bên cạnh cô:

- Em suy nghĩ gì vậy?

- Em cảm thấy yếu đuối quá.

- Nhận ra mình yếu đuối tức là mình mạnh đó, em ạ. Nó giống như một cây cầu đưa mình tới bờ bên kia. Trong cuộc đời này, có khi cây cầu này quá hẹp làm mình khiếp sợ, nhưng đôi khi lại đẹp như chiếc cầu vồng, đó là tùy mình chọn, em có hiểu chị muốn nói gì không?

Tiểu Quyên nắm chặt tay Ngọc Yến, gật đầu.

- Thế thì tốt. Bây giờ tới ca làm việc của em rồi đó.

Tiểu Quyên hầu như quên hẳn phiền của cô. Khoác vội chiếc áo ấm rồi cầm chiếc đèn pin rồi bước vội ra ngoài, tới cửa cô quay đầu lại hỏi:

- Máy giờ chuyển xe của chị khởi hành vậy?

- Ngày mai, không, chiều nay lúc ba giờ hai mươi.

Khi Tiểu Quyên trở về sau phiên làm việc thì Ngọc Yến đã đi khỏi. Sau khi ăn rồi ngủ một chút, cô thay quần áo rồi đi tới nhà Tiêu Kỳ. Khi bước qua hai bậc cửa bằng đá, cô có cảm giác là đã đến trễ. Căn phòng hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ chiếc bàn và mấy chiếc ghế mượn của công đoàn. Cô tự nhủ: "Hãy đến trạm xe lửa, nói với anh ta là chúng mình thân hơn tình đồng nghiệp và đồng chí nữa ...". Bất chợt cô nhìn thấy một mảnh giấy đặt trên đồng quần áo. Cầm lên cô thấy vài dòng ghi vội:

"Tiểu Quyên,

"Anh và cha anh phải ra nhà ga sớm hơn như dự tính để cân hành lý. Làm ơn trả những bộ đồng phục này dùm. Mong là gặp em tại nhà ga.

"Tiêu Kỳ.

Nhìn quanh, cô thấy chiếc phong bì lớn nằm lẫn lộn trong đồng rác. "Đây là lá thư của chị Ngọc Yến, chắc là anh ấy quên không mang theo". Cô cầm lên với ý định mang theo tới nhà ga. Nhưng bên trong, lá thư đã bị xé làm bốn mảnh. Không phải là anh ta đã quên mà quên vớt đi chỗ nào khác mà thôi. Ngồi xuống ghế, Tiểu Quyên ráp bức thư lại và xem Ngọc Yến đã viết những gì trong khi cô đã khóc vào đêm hôm trước.

"Thưa đồng chí Tiêu Chấn Phong,

"Chắc là đồng chí còn nhớ một người tên là Dương Chí Trung, ông này làm dưới quyền của đồng chí vào năm 1957 khi đồng chí là Tổng Thư Ký Cơ Quan Hội Đồng Đảng Bộ. Đồng chí cũng biết là ông ta bị thanh trừng rồi bị đưa đến trại cải tạo lao động chỉ vì đã dám viết một bức thư đưa ra những đề nghị cũng như có vài chỉ trích việc làm của Cơ Quan. Lúc đó tôi mới được tám tuổi và cũng vì đó mà tôi không được kết nạp vào đội thiếu niên tiên phong cũng như không được đeo khăn quàng đỏ. Hai năm sau đó, cha tôi được xét lại và không còn coi là tội phạm nữa, gia đình chúng tôi thật vui mừng. Tuy vậy, chúng tôi lại được biết là khi một người mắc một lỗi lầm nào đó thì phải chịu tội suốt đời. Cha tôi phải làm việc trong trại cải tạo lao động nông nghiệp hơn hai mươi năm qua. Thấy không còn hy vọng, mẹ tôi đã phải tự tử giống như trường hợp của mẹ Tiêu Kỳ. Khi được hai mươi tuổi, tôi phải thoát ly gia đình, để lại đứa em tám tuổi..."

Bàn tay của Tiểu Quyên lạnh ngắt và run lên từng chập, chiếc đồng hồ chỉ hai giờ rưỡi, nhà ga xe lửa lại khá xa, nhưng cô không muốn đứng lên. Lấy tay chùi nước mắt đang tuôn chảy, cô cố gắng đọc tiếp:

"Gia đình đồng chí đã từng bị đau khổ dưới sự bất công của bọn tử nhân bang, tôi tin là đồng chí cũng thông cảm nỗi thống khổ đau đớn của gia đình chúng tôi... Kính mong đồng chí xét lại trường hợp của cha tôi..."

Tiểu Quyên đứng dậy, đồng hồ đã chỉ ba giờ thiếu mười lăm. Cô cất lá thư vào trong người, thu vội những bộ quần áo đồng phục rồi chạy ra khỏi cửa. Khi tới nhà ga, tiếng chuông báo hiệu đang rung âm ỹ, những người đi tiễn đưa bắt đầu lui xa khỏi chiếc tàu. Cô thấy Tiêu Kỳ thò nửa thân người ra ngoài, mắt nhìn dáo dác. Khi thấy Tiểu Quyên, anh ta la lớn:

- Viết thư cho anh nhé, Tiểu Quyên. Anh mong lắm.

Và một chiếc đầu bạc trắng hiện ra bên cạnh, thân hình nhỏ nhắn, gọn gàng và khỏe mạnh. Chắc là cha của Tiêu Kỳ, có lẽ anh ta đã nói về cô nên ông ta cười và gật đầu rồi đưa tay vẫy. Chiếc xe từ từ chuyển bánh.

Ngọc Yên ngồi trầm tư trên toa xe sau. Khi nhìn thấy Tiểu Quyên, cô đưa tay lên vẫy. Nước mắt ràn rụa, Tiểu Quyên phất chiếc khăn tay lia lịa trong khi con tàu tăng dần tốc độ. Mọi người tản mác dần và Tiểu Quyên cũng bước ra khỏi nhà ga. Rồi cô nhanh chân, mong sớm tới cánh đồng cỏ đậm ngát mùi hương đồng gió nội. Cô muốn đi trên con đường mòn quanh co để suy nghĩ về những khúc mắc trong dòng đời.

*Trần Hồng Văn.

Tác Giả: Sinh năm 1925 tại Thượng Hải, Nhu Chí Quyên hiện nằm trong ban điều hành tờ Văn Học Thượng Hải. Bà đã hiến dâng phần lớn cuộc đời cho nghề cầm bút. Từng là một đứa trẻ mồ côi nghèo khổ thời thơ ấu, bà tình nguyện gia nhập vào đoàn văn công quân đội năm 1943. Khởi đầu cho nghiệp văn chương, bà chọn con đường viết truyện ngắn vì cho đó là một sự chính xác và tổng hợp.